

Arrest

nr. 221 683 van 23 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 214 613 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 december 2018.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2018 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies – zogenaamd "light").

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: T.

voornaam: M.

geboortedatum: [...]1998

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: T. M. ([...]1998)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN Kust op 18.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming, PV BG.55.F0.005283/2018 van SPN kust. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.07.2018.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden tussen 21.06.2018 en 17.07.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

- 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.07.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming, PV BG.55.F0.005283/2018 van SPN kust. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de SPN Kust op 18.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden tussen 21.06.2018 en 17.07.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

- 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.07.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming, PV BG.55.F0.005283/2018 van SPN kust. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de SPN Kust en verklaart dat hij, niet kan terugkeeren naar zijn land van herkomst omwille van de oorlog.

Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden tussen 21.06.2018 en 17.07.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

- 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.07.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de informatie overgemaakt aan de Raad op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker ondertussen een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend in België en dat de gemachtigde op 10 april 2019 een overnameverzoek heeft gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III - verordening).

Op grond van dit gegeven stelt verweerder ter zitting het belang in vraag van verzoeker bij het huidige beroep omdat ofwel Italië het beschermingsverzoek zal behandelen ofwel België dit zal behandelen in geval Italië de overdracht afwijst en er is geen sprake van een gedwongen terugleiding.

Verzoeker volhardt in zijn belang.

De Raad moet evenwel vaststellen dat thans nog maar enkel een overnameverzoek voorligt, er is nog geen daadwerkelijke beslissing genomen door de gemachtigde waarvan kan aangenomen worden dat die in de plaats is gekomen van de thans bestreden beslissing (cf. RvS 25 juni 2009, nr. 194.637). Er ligt ter zitting ook nog geen akkoord voor, noch uitdrukkelijk, noch impliciet van Italië, laat staan een overdrachtsbesluit. De Raad kan aldus niet oordelen dat de thans bestreden beslissing impliciet zou zijn opgeheven. Het overnameverzoek houdt enkel een intentieverklaring in en men kan thans nog niet vaststellen dat Italië het beschermingsverzoek zal behandelen. Wat betreft het alternatief dat door verweerder wordt voorgehouden, nl. dat België eventueel het beschermingsverzoek zou behandelen, blijkt uit artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dat de indiening van een verzoek om internationale bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggrijping, het bestaan van deze maatregel niet aantast. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake dit verzoek om internationale bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggrijping enkel opgeschort. Bijgevolg, in de hypothese als zou België alsnog de verantwoordelijkheid nemen voor de behandeling van het huidige verzoek, wat allerminst blijkt, houdt dit beschermingsverzoek een loutere schorsing in van de thans bestreden maatregel en kan bij de verwerping van dit beschermingsverzoek verzoeker alsnog nadeel ondervinden van de huidige bestreden maatregel. Verzoeker kan dus wel degelijk nog een voordeel halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Verweerder stelt ter zitting na dit betoog dat de Raad zal oordelen of er nog sprake is van een actueel belang.

Het actueel belang wordt aanvaard.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM (procedureel luik), van het rechtsbeginsel “audi alteram partem”, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Dat verwerende partij verplicht is in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen inhoudt dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen".

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

"298. (...) The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...] 387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Conka* (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation." (Eigen vetjes)

Dat het arrest *J.K. t. Zweden* vervolgens zeer precies opsomt hoe het onderzoek naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

"85. In *Saadi v. Italy* (cited above, § 140) the Court held:

"... for a planned forcible expulsion to be in breach of the Convention it is necessary — and sufficient — for substantial grounds to have been shown for believing that there is a real risk that the person concerned will be subjected in the receiving country to treatment prohibited by Article 3 (see paragraph s 125 and 132 above and the case-law cited in those paragraphs)."

86. In *F.G. v. Sweden* (cited above), the Court found the *folio wing* concerning the assessment of the existence of a real risk:

713. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and *Saadat v. Italy*, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, *Saadi v. Italy*, cited above, § 129, and *N. v. Finland*, no. 38885/02, f 167, 26 July 2005)....

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

116. It is for the Court to consider in an expulsion case whether, in all the circumstances of the case before it, substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if returned, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention. If the existence of such a risk is established, the applicant's removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanates from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two. However, it is clear that not every situation of general violence will give rise to such a risk. On the contrary, the Court has made it clear that a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk 'the most extreme cases' where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see *Sufi and Elmi*, cited above, §§ 216 and 218. See also, among others, *L.M. and Others v.*

Russia, nos. 40081/14, 40088/14 and 40127/14, § 108, 15 October 2015; and Mamazhonov v. Russia, no. 17239/13, §§ 132-133, 23 October 2014)'

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see *F.G. v. Sweden*, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

88. In assessing the weight to be attached to country material, the Court has found in its case-law that consideration must be given to the source of such material, in particular its independence, reliability and objectivity. In respect of reports, the authority and reputation of the author, the seriousness of the investigations by means of which they were compiled, the consistency of their conclusions and their corroboration by other sources are all relevant considerations (see *Saadi v. Italy*, cited above, § 143; *NA. v. the United Kingdom*, cited above, § 120; and *Sufi and Elmi*, cited above, § 230).

89. The Court also recognises that consideration must be given to the presence and reporting capacities of the author of the material in the country in question (see *Sufi and Elmi*, cited above, §231). The Court appreciates the many difficulties faced by governments and NGOs gathering information in dangerous and volatile situations. It accepts that it will not always be possible for investigations to be carried out in the immediate vicinity of a conflict and, in such cases, information provided by sources with first-hand knowledge of the situation may have to be relied on (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 232).

90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials *proprio motu*. This principle has been firmly established in the Court's case-law (see *H.L.K v. France*, cited above, § 37; *Hilal*, cited above, § 60; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy [GC]*, no. 27765/09, § 116, ECHR 2012). In respect of materials obtained *proprio motu*, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see *F.G. v. Sweden*, cited above, §117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see *Salah Sheekh*, cited above, § 136)." (Eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen. Dat een pertinent onderdeel van deze overwegingen een deugdelijke controle van het artikel 3 van het EVRM betreft, gelet op het non-refoulement beginsel.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de ingesteld worden."

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention » . Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 :

« Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

"La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité. (...)

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire. En décidant, en substance, que la partie adverse ne devait pas veiller au respect de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lors de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'arrêt attaqué a donc méconnu l'article 3 précité ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Etant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement. Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée."

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018 :

"De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden geleden: 'Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden'. De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere "verhoor" al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen. Ook de argumentatie hieromtrent in de nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen ponder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker

met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst. De middelen zijn dan ook op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 EVRM. "

Dat verwerende partij meent dat geen zekerheid bestaat omtrent de grens waarnaar verzoeker dient te worden teruggeleid, doet hieraan geen afbreuk, zoals tevens kan blijken uit het arrest van Uw Raad dd. 5 september 2018 :

'Thans kan de Raad niet enkel dan vaststellen dat er volkomen onduidelijkheid heerst naar welk land de gemachtigde beoogt verzoeker te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft hem er evenwel niet van weerhouden onmiddellijk de dag van de administratieve aanhouding de thans bestreden beslissing te nemen.

(...) Er lijkt dus prima facie sprake te zijn van drie mogelijke landen van bestemming. Eritrea, Ethiopië en Polen of "een lidstaat", zodat de Raad in de volkomen onmogelijkheid is om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft daarbij al gesteld dat voor een pinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de Zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 Asalya t. Turkije waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: "the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory." (eigen vertaling, het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.)

Bijkomend geeft deze uiteenzetting van verweerder in de nota en tijdens de terechtzitting blijk van een grote mate van onvoorspelbaarheid die niet enkel de proceseconomie voor de Raad in het gedrang brengt maar tevens de rechtszekerheid. Het is immers niet aan de Raad om te raden naar welk land de gemachtigde nu beoogt verzoeker te verwijderen."

Dat verwerende partij, gelet op haar formele motiveringsplicht, geen afdoende gemotiveerde beslissing kon nemen, daar waar zij stelt dat de gedwongen terugkeer bij een toekomstige beslissing zal worden gemotiveerd. De administratie kan niet verwijzen naar een toekomstige motivatie, die op het moment van de vaststelling van de handeling niet bestond, zoals bevestigd door de Raad van State:

"Qu'il s'ensuit qu'une motivation par référence n'est admissible que si le destinataire de l'acte a connaissance du document auquel il est renvoyé au plus tard au moment où il découvre l'acte qui lui est notifié; que la simple indication du document de référence ne suffit donc pas puis qu'elle n'indique que l'existence de celui-ci et ne fournit aucune indication sur son contenu."

Dat verwerende partij dit had kunnen voorkomen door verzoeker, voor het nemen van de bestreden beslissing op een deugdelijke wijze en in een taal die hij machtig was, te horen. In voorliggend dossier kan niet blijken dat verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek heeft gevoerd naar de vluchtproblematiek. De opgenomen motivering kan niet worden beschouwd als zijnde het gevolg van een deugdelijk onderzoek. Minstens dienden zij een controle uit te voeren aangaande de gedwongen militaire dienst te Eritrea en de terugkeermogelijkheden naar zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden, de formele zorgvuldigheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet naar recht verantwoord."

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM (materieel luik).

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Om onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

«134. un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative . elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir; entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, Mouisel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (Labita c. Italië [GC], no 26772/95, §120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumain ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la «torture »les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Aydin c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et Selmouni précité, § 96) ». (Eigen vetjes)

Wat betreft foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, heeft het EHRM volgende omschrijvingen vooropgesteld:

« 90. Pour déterminer si une forme de mauvais traitement doit être qualifiée de torture, il faut avoir égard d la distinction, que comporte l'article 3, entre cette notion et celle de traitement inhumain ou dégradant; Ainsi que la Cour l'a relevé précédemment, cette distinction paraît avoir été consacrée par la Convention pour marquer d'une spéciale infamie des traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Irlande c. Royaume-Uni, précité, § 167, Aksoy, précité, f 63, et Selmouni, précité, § 96). Outre un élément de gravité, la torture implique une volonté délibérée, ainsi que le reconnaît la Convention des Nations unies contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants: en son article 1, elle définit la torture comme tout acte par lequel une douleur ou des souffrances aiguës sont intentionnellement infligées à une personne aux fins notamment d'obtenir d'elle des renseignements, de la punir ou de l'intimider (Akkoç, précité, f 115). »'5 (Eigen vetjes)

« 220. La Cour qualifie d'« inhumain » un traitement infligé « avec préméditation pendant des heures et [qui cause] soit des lésions corporelles, soit de vives souffrances physiques ou mentales » (ibidem, § 92).

Un traitement est« dégradant» s'il humilie ou avilit un individu, s'il témoigne d'un manque de respect pour sa dignité humaine, voire la diminue, ou s'il suscite chez l'intéressé des sentiments de peur; d'angoisse ou d'infériorité propres d briser sa résistance morale et physique (ibidem, § 92 . Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 52, CEDH 2002-III). Il peut suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (voir, parmi d'autres, Tyrer c. Royaume-Uni, 25 avril 1978, § 32, série A n° 26). »'6 (Eigen vetjes)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 3 EVRM in uitwijzingszaken, herhaalt het EHRM haar vaste rechtspraak waarbij ze stelt:

« l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de

croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3.».

« Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de replit de ce dernier. Aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3).» .

Verwerende partij had moeten verzekeren dat een terugkeer voor verzoeker naar Eritrea geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker is een Eritrees onderdaan. Hij heeft zijn land verlaten omwille van de politieke situatie, doch eens te meer kan hij niet terugkeren omwille van zijn bezwaren om de verplichte militaire dienst te ondergaan.

Verzoeker legt met voorliggend verzoekschrift een begin van bewijs voor betreffende het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst.

"The main problems related to civil and political rights. The authorities restricted freedom of expression: Eritrea is a one-party state with no political opposition or independent media. Citizens continued to be subject to arbitrary extension of national service, a form of modern slavery. The right to freedom of religion or belief was violated.

Citizens suffered arbitrary detention on religious grounds, with a lack of due process in subsequent criminal proceedings."

"The May 2015 EASO Report on Eritrea pointed out that: Human rights monitors describe the conditions in the Eritrean military as highly problematic. According to these reports, recruits and soldiers are mostly subjected to the arbitrary decisions of their superiors and learn first and foremost to be fearful and obedient. Dissent; attempted escape and disobedience are punished severely and even minor transgressions against military discipline may attract draconian punishments including beatings and torture. The absence of functioning military courts means that punishments are meted out by military superiors on an arbitrary basis. Soldiers' living conditions are described as 'harsh'; neither their clothes nor their living quarters are adequate for the weather conditions and they lack food and medicine.'(...)

The HRW report 2018 stated Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually... Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations.'(...)

The United States State Department Trafficking in Persons Report 2017 \ published on 27 June 2017, reported that '[r]eports indicate some male and female recruits at Sawa were beaten, and female recruits sexually abused and raped in previous years.'(...)

The UN Commission of Inquiry's second report of June 2016 stated: Sexual and gender-based violence persists in Eritrea. The Commission collected evidence that some cases of rape committed by men against women in local communities had been adjudicated by courts and that the perpetrators had been sentenced to terms of imprisonment. However; rapes committed in military training centres, in the army, and in detention by military officials, trainers, as well as detention officials and guards continue to be committed with impunity. The Commission also collected evidence about recent cases of domestic servitude imposed on some young women in the national service or in the army. Similarly, evidence collected recently confirm that rape in the society, including by soldiers, continue to be committed without fear of prosecution.'(...)

The Amnesty report 2017/2018 stated Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.'

"Article 37 (Penalties) of the National Service Proclamation 82/1995 lists a range of sanctions which exist for evading national service, and is sub-divided into four sections.

- Article 37(1) states that any violation of the Proclamation is punishable by two years imprisonment or a fine, or both.
- Article 37(2) states that avoidance of national service by deceit or selfinflicted injury is punishable by up to two years imprisonment or a fine, followed by national service. If the selfinflicted injury precludes national service, the prison term is three years.
- Article 37(3) states that individuals who travel abroad to avoid national service and return before they are 40 years of age must undertake national service. The penalty for individuals who return after the age of 40, but are under 50, is imprisonment for five years; and they also lose the right to employment, to own a business licence, to be issued with an exit visa, and to own land.
- Article 37(4) states that the punishment for deliberately delaying being registered for national service or avoiding national service by deceit or the use of obstructive methods is two years imprisonment or a fine, or both.

The UN Commission of Inquiry explained that: Article 37 of National Service Proclamation provides for Punishments or the non-performance of military service, without prejudice to more rigorous punishment under the 1991 Transitional Venal Code of Eritrea. Avoiding national service by mischief deliberate infliction of bodily injury or by any other means (para 1); absconding from national service by leaving the country (para 2); and assisting to avoid national service or registration (para 3) are punishable with payment of a fine or imprisonment of up to five years. Under the Transitional Venal Code, these statutory offences can lead to imprisonment of longer periods of time, in the case of desertion in times of emergency, general mobilisation or war up to life imprisonment. Desertion from active service can be punished with the death penalty.

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite repeated calls from the international community on the government to limit conscription to 18 months. Significant numbers of conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20years. Despite a minimum legal conscription age of 18, children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at Sawa National Service training camp, where they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse."

"Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually. Service lasts over a decade although the proclamation establishing national service limits conscription to 18 months. A UN Commission of Inquiry in 2016 characterized the system as "enslavement."

Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment; rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations. Pay increased after 2014, but deductions for food limited the increase, and net pay remained inadequate to support a family."

Teneinde het land te verlaten, dienen de Eritrese staatsburgers een exit-visa te verkrijgen van de Eritrese autoriteiten. Dit is een zeer moeilijke procedure die meestal negatief afloopt. Dit leidt tot een zeer grote illegale uitstroom van Eritreërs. Toen hij zijn land van herkomst verliet, was dit op illegale wijze. Dit brengt tot op heden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

"It is difficult for Eritreans to leave their country legally. In accordance with Article 11 of Proclamation 24/1992, a valid travel document (passport), a valid exit visa and a valid international health certificate are required in order to leave legally. In addition, individuals must also cross the border at a designated border control point, In order to obtain the exit visa, Eritreans must be able to prove that they have completed the national service or that they have been granted an official exemption from it. They must also provide a reason for leaving the country. For example, travelling abroad for medical treatment not available in Eritrea, overseas studies and, in some cases, attending sporting events or conferences, are permissible reasons, according to the authorities. Staff at the Eritrean Department for Immigration and Nationality, the department responsible for issuing visas, told the SEM (Swiss Secretariat for Migration) that they have also increasingly issued visas to women aged over 30 whose husbands have left the country. The US Department of State mentioned in its 2015 report on human rights practices that 'women younger than 30' are usually denied exit visas".

Het verlaten van het land op illegale wijze leidt echter tot zeer zware straffen, waaronder detentie en foltering:

"In that context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the commission of inquiry, that the Eritrean authorities consider those who leave Eritrea without an exit visa to be "illegal". Those who cannot obtain exit visas are seen as draft evaders or military deserters, as well as political opponents akin to traitors. If they returning, such individuals risk being detained in inhumane conditions and are most likely to be assigned or re-assigned to military training and service, which continues to amount to enslavement and forced labour.' (...)

The Dutch Country of Origin Report 2017 stated 'Prison sentences are handed out in Eritrea ... on criminal grounds (for ordinary crimes, and for attempts to leave the country illegally) (...)

Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders, but also as "traitors." A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they contact with opposition groups based abroad\ etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase.

After interrogation, they are detained in particularly harsh conditions, often to ensure that they will not escape again. Returnees who spoke to the Commission were held in prison between eight months to three years. "

Het spreekt voor zich dat Eritrea de soevereine bevoegdheid heeft betreffende het nationale migratiebeleid. Het gegeven dat gevangenisstraffen worden opgelegd voor het illegale verlaten van het grondgebied, dient verwerende partij er echter toe te leiden een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden.

'The May 2015 EASO Report noted that: Human rights reports describe the conditions of detention in Eritrean prisons as precarious. Given the lack of access to Eritrea, the quoted human rights reports are based on a range of sources abroad. International observers such as the ICRC have not been allowed to visit Eritrean prisons since 2009. Therefore the information cannot be verified on-site. The following problems are mentioned in human rights reports:

- Some prisons are located underground or in shipping containers, which can become extremely hot due to the climate in Eritrea.*
- Prison cells are often overcrowded to the point that prisoners can only lie down in turns, if at all.*
- Hygiene conditions are poor. Some prisons have only a hole in the ground or a bucket instead of a toilet. The prisoners are often not let out to exercise and medical care is limited.*
- Food rations are small and non-nutritious, and access to drinking water is scarce.*
- Some prisoners are mistreated or tortured or used for forced labour.*
- Relatives are frequently unable to visit.*
- Women are usually kept in cells separate from men but there are still reports of sexual assaults and rape, for example by guards*
- Deaths have been reported a frequent occurrence due to the mentioned difficult circumstances.*

Many prisoners (in particular those imprisoned on political, religious or military grounds, including draft evaders or deserters) are kept in incommunicado detention; no criminal proceedings are initiated, no end date is set for their detention and their relatives are not informed. These prisoners are often mistreated or tortured. Prisoners are kept in incommunicado detention at Aderser and Tesseney prisons and in Track B at Asmara prison. '

And that: 'Reports on torture in Eritrea are based on the same mainly abroad-based sources as the reports on prison conditions, since visits to Eritrean prisons have not been possible for international observers such as ICRC since 2009, (...)

The USSD report 2017 stated: 'Detention conditions reportedly remained harsh, leading to serious health damage and in some instances death. Physical Conditions: There were numerous official and unofficial detention centers, some located in military camps... The law requires juveniles be held separately from adults. There is a juvenile detention center in Asmara, but authorities held some juveniles, particularly teenagers, with adults, due to overcrowding in that center. When police arrested mothers, their young children sometimes were held with them. Severe overcrowding was common.

Data on the prevalence of death in prison and detention facilities were not available, although persons reportedly died from harsh conditions, including lack of medical care and use of excessive force...

Authorities held some detainees incommunicado in metal shipping containers and underground cells without toilets or beds. Use of psychological torture was common, according to inmates held in prior years. Some former prisoners reported authorities conducted interrogations and beatings within hearing distance of other prisoners to intimidate them. The government did not provide adequate basic or emergency medical care in prisons or detention centers. Food, sanitation, ventilation, and lighting were inadequate, and potable water was sometimes available only for purchase.

Former detainees and other sources reported harsh detention conditions in police stations and in prisons for persons held for evading national service and militia duties. '

The OHCHR Special Rapporteur noted in her statement of 13 March 2017: The Commission found that there are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have committed the crime of torture, against persons under their control. It concluded that the use of torture was, and remains, an integral part of the Governments repression of the civilian population.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verplichte militaire dienst en de detentieomstandigheden te Eritrea een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat foltering in detentie een systematische praktijk betreft.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Eritrea, eens te meer indien de betrokkene het land van herkomst op illegale wijze heeft verlaten. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd

door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Eritrea.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

Verzoeker voert in beide middelen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, zowel het procedurele als het materiële luik en voert eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Eerst zet verzoeker de principes uiteen aangaande artikel 3 van het EVRM. Hij stipt aan dat om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM, het noodzakelijk is het procedurele luik van die bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 van het EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze moet gebeuren. Hij verwijst hiervoor naar en citeert uit verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), zoals MSS t. Griekenland en België, JK t. Zweden en F.G t. Zweden. Hij benadrukt daarbij de citaten waarin wordt gesteld dat het bestaan van het risico in de eerste plaats moet worden onderzocht in het licht van de feiten die gekend waren of hadden moeten gekend zijn door de Lidstaat op het ogenblik van verwijdering. Hierbij moet de Staat niet enkel rekening houden met bewijs dat door de verzoeker is voorgelegd maar ook alle andere feiten die relevant zijn voor de zaak in onderzoek. Verzoeker benadrukt dat in het kader van een terugkeer een beoordeling van artikel 3 van het EVRM slechts kan plaatsvinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weggenomen.

Toegepast op het concreet geval citeert verzoeker de passage in de bestreden beslissing waarin de gemachtigde stelt *"Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden."*

Verzoeker stipt echter aan dat in het licht van de heersende rechtspraak voor het nemen van de verwijderingsbeslissing een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het herkomstland moet gebeuren. Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van het Hof van Cassatie van 31 januari 2018 en naar een arrest van de Raad van State van 28 september 2017. Uit dit laatste arrest citeert verzoeker uitvoerig waarin de Raad van State stelt dat het feit dat in geval van het niet naleven van het bevel om het grondgebied te verlaten, nog dwangmaatregelen kunnen worden genomen door een gedwongen verwijdering en men op dat moment zich ervan kan verzekeren dat de verwijdering niet strijdig is met artikel 3 van het EVRM, op zich niet inhoudt dat men niet reeds bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten moet waken over het feit dat de uitvoering ervan een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker citeert ook uit arresten van de Raad in dezelfde zin en waarin wordt verwezen naar het arrest Asalya t. Turkije van het EHRM waarin het Hof heeft gesteld dat een ambiguïteit over waar exact men een verzoeker naar wil verwijderen niet accepteerbaar is, zodat onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's vervat in de verwijdering wordt verhinderd en op die wijze de bescherming geboden door artikel 13 illusoir is.

Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde ook de formele motiveringsplicht heeft geschonden door te verwijzen naar een toekomstige beslissing en dus een toekomstige motivering, die op het moment van de vaststelling van de handeling niet bestond.

Verzoeker stipt aan dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde een deugdelijk en rigoureuze onderzoek heeft gevoerd en dat minstens aangaande de gedwongen militaire dienst in Eritrea een controle had moeten gevoerd worden. Verzoeker acht bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel en het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM geschonden.

In het tweede middel gaat verzoeker concreet in op de situatie in Eritrea en wijst hij eveneens op de verplichte militaire dienst. Hij meent een begin van bewijs aan te voeren van het reële risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en ondersteunt zijn betoog door uitgebreid te citeren uit betrouwbare en actuele rapporten van Amnesty International van 2018, van de UK Home Office van juli 2018 en van Human Rights Watch van januari 2018. Ook het EASO rapport over Eritrea van 2015 komt ter sprake waarin wordt gesteld dat de situatie van de Eritrese militairen zeer problematisch is waarbij een poging tot ontsnappen of ongehoorzaamheid of een kleine overschrijding van militaire discipline van rekruten of soldaten aanleiding kan geven tot draconische straffen zoals slagen en foltering. Hun

levensomstandigheden worden eveneens omschreven als zeer slecht nu noch hun kledij noch hun accommodatie adequaat is voor de levensomstandigheden, ze ontberen ook voeding en medicijnen. Verzoeker stipt eveneens aan dat een Eritrees staatsburger een exit-visum moet krijgen van de Eritrese autoriteiten, nu dit meestal een moeilijke procedure betreft die negatief afloopt, is er een grote illegale uitstroom, waaronder ook voor verzoeker. Daarom houdt zijn illegaal vertrek volgens verzoeker eveneens een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in. Om dit standpunt te onderbouwen citeert verzoeker uit rapporten van de UK Home Office waarin wordt uiteengezet dat het verlaten van het land zonder exit-visum wordt beschouwd als desertie of als politieke weerstand of verraad. Bij terugkeer dienen zij zich terug te onderwerpen aan de militaire dienst, die volgens die rapporten neerkomt op slavernij en dwangarbeid. Verzoeker concludeert door te herhalen dat er zich twijfels stellen bij de doeltreffendheid van het door de gemachtigde gevoerde onderzoek nu niet deugdelijk is gecontroleerd welke risico's de verplichte militaire dienst en de detentieomstandigheden in Eritrea inhouden gelet op het feit dat foltering in detentie een systematische praktijk betreft.

Verzoeker concludeert door te herhalen dat er zich ernstige twijfels stellen bij de doeltreffendheid van het door de gemachtigde gevoerde onderzoek nu hij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde is zijn onderzoeksverplichting niet nagekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Raad moet met verzoeker vaststellen dat ondanks het feit dat het thans bestreden bevel en de bestreden terugleiding steunen op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dit artikel duidelijk in de aanhef bepaalt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, de gemachtigde noch in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch in de bestreden terugleiding is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Meer nog, de gemachtigde heeft dit onderzoek uitdrukkelijk uitgesteld.

Zo leest de Raad inderdaad: *“Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht.”*

In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Hieruit blijkt eveneens dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar betrekking heeft op het herkomstland, een derde land van doorreis of een ander derde land waar de derdelander besluit vrijwillig terug te keren omdat hij er is gemachtigd of toegelaten tot verblijf.

Bijkomend weze het herhaald dat het EHRM er standaard op wijst dat om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

De Raad volgt verzoeker in zijn verwijzing naar het absoluut karakter van de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en de noodzaak dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet gebeuren vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel en het effectief rechtsmiddel dat de Raad op grond van artikel 13 van het EVRM dienaangaande moet bieden.

Verzoeker heeft een punt waar hij stelt dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren omdat een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting het grondgebied te verlaten bevat én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259). In casu is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

De stelling dat de gemachtigde zich er zou mee kunnen vergenoegen slechts op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een beslissing een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te doen, strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot verwijdering als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’ zodat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds moet onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM.

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan

onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.” (eigen benadrukken)

De Raad van State stelde eveneens:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

Deze arresten zijn afdoende duidelijk, rekening houdend met het arrest Paposhvili van het EHRM.

Waar verweerder stelt dat reeds op het ogenblik dat verzoeker werd weerhouden door de politie de bestreden beslissing “diende” te worden genomen, volgt de Raad niet. De gemachtigde “moet” inderdaad in principe conform artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, onder meer wanneer iemand aangetroffen wordt zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten, doch in de aanhef staat duidelijk *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.”* Dit houdt zoals supra door de Raad van State bevestigd en zoals ook blijkt uit de rechtspraak van het EHRM in dat hoe dan ook eerst een rigoureuus onderzoek nodig is naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en dat indien men moet vaststellen dat dit gezien de beschikbare gegevens op 18 december 2018 nog niet mogelijk was, de gemachtigde de bestreden beslissing voorbarig heeft genomen.

Waar verweerder verder in de nota stelt dat het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM niet diende te gebeuren, omdat verzoeker niet op grond van de bestreden beslissing gedwongen zal worden teruggeleid, volgt de Raad niet.

Zoals supra reeds uitgelegd, is de thans bestreden beslissing meer dan een loutere vasthouding. De Raad kan alleen maar vaststellen dat thans wel reeds een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering voorligt dat uitvoerbaar is en waarin uitdrukkelijk is gesteld dat het onderzoek inzake artikel 3 van het EVRM pas later zal plaatsvinden. Verweerder stelt zelf geheel terecht dat *“enkel na grondig onderzoek van de geuite vrees, een terugkeer naar het land van herkomst [kan] worden overwogen”*. Toch heeft de gemachtigde nu reeds meer gedaan dan het louter overwegen van een terugkeer, hij heeft een terugkeerverplichting opgelegd, zoals vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten, tevens met dwang want er is ook reeds een beslissing tot terugleiding met een vertrektermijn van 0 dagen. De Raad volgt niet, gezien het voorgaande, dat het kan volstaan een onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM *“voor de effectieve repatriëring”* te doen, zoals verweerder in de nota stelt. De Raad van State heeft immers uitdrukkelijk gesteld dat de gemachtigde *“er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”* De fysieke verwijdering van de vreemdeling is, blijkens artikel 1, 7° van de Vreemdelingenwet de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering.

In de nota wijst verweerder nog op het arrest van de Verenigde Kamers van 8 februari 2018, nr. 199 329 en leidt hieruit af dat pas in het stadium van een beslissing tot effectieve terugleiding moet worden onderzocht of de terugleiding strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst erop dat dit arrest in hoofdzaak de betrachting had uiteen te zetten dat een beslissing tot terugleiding, anders dan voorheen werd gesteld, een aanvechtbare rechtshandeling is. Bovendien blijkt dat dit arrest nadien gevolgd is door wederom arresten van de Verenigde Kamers van de Raad (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977) waarin duidelijk is gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten op zich wel degelijk voor de verzoeker reeds de verplichting inhoudt het grondgebied te verlaten en een terugkeerverplichting oplegt, met verwijzing naar de relevante bepalingen in de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet. Dit standpunt is nadien gevolgd door de Raad van State in verschillende arresten met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625). Verweerder kan niet voorbijgaan aan de evolutie in de rechtspraak in meer recente arresten waaronder die van hogere rechtscolleges.

Verder merkt verweerder in de nota op dat verzoeker *“nooit een asielaanvraag”* heeft ingediend, *“hoewel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds meerdere maanden in Europa verblijft. Nochtans mag de gemachtigde redelijkerwijs verwachten dat, indien men vreest onderworpen te worden aan een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst, er een asielaanvraag ingediend wordt.”* Verzoeker heeft dienaangaande in zijn gehoor verklaard dat hij *“misschien”* in Italië een beschermingsverzoek heeft ingediend, maar dat hij hierover niet zeker is omdat hij het niet begreep. Op de vraag of reeds vingerafdrukken zijn genomen in een andere lidstaat, antwoordde verzoeker *“in Italië”*. Het komt in deze de gemachtigde dan ook toe in eerste instantie na te gaan of deze verklaringen steun vinden in eventuele Eurodac-hits. Immers, indien blijkt dat verzoeker een *“Dubliner”* is, dan kon ook om die reden de thans bestreden beslissing niet zomaar zonder meer afgegeven worden nu de Dublin III - verordening als *lex specialis* primeert op de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Er blijkt niet dat dit grondig is onderzocht voor de afgifte van de bestreden beslissing. Hoe dan ook ontslaat het feit dat een verzoeker geen beschermingsverzoek indient, de gemachtigde niet van een onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM voor de afgifte van de bestreden beslissing, des te meer indien uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde ervan overtuigd is dat verzoeker potentieel *“een onverwijderbare nationaliteit”* heeft (zie infra).

Thans kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing onduidelijkheid schept over naar welk land de gemachtigde beoogt verzoeker te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft hem er evenwel niet van weerhouden onmiddellijk de dag van de administratieve aanhouding de thans bestreden beslissing te nemen.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt enkel gewag gemaakt van Eritrea, in de terugleiding wordt dan weer uitdrukkelijk gesteld dat men nog onderzoekt naar welk land men zal terugleiden en pas later een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM zal doen.

Tot slot wijst verweerder nog op de bijzonder beknopte uiteenzettingen van verzoeker tijdens zijn gehoor over zijn vrees in geval van terugkeer naar Eritrea. Daargelaten de vraag of verzoeker voldoende het Engels beheerst opdat thans van een dienstig gehoor sprake is, blijkt uit de door verzoeker geciteerde rapporten dat de gemachtigde er niet onwetend kan van zijn dat de algemene situatie in Eritrea slecht is wat betreft de verplichte militaire dienst in erbarmelijke omstandigheden en bijgevolg in geval van een verwijderingsbeslissing van een jonge mannelijke persoon met die nationaliteit een zeer grote voorzichtigheid is geboden. De Raad vindt overigens een stuk in het administratief dossier van 21 juli 2018, aangemaakt door attaché D.R.D., waarin letterlijk staat *“onverwijderbare nationaliteit”*. Verweerder erkent ook zelf in de nota dat zich situaties kunnen voordoen waarbij een groep systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen en dat in dergelijke omstandigheden het EHRM niet vereist dat een persoon het bestaan aantoonde van bijzondere kenmerken die hem of haar persoonlijk onderscheiden. Als de verzoeker in zijn gehoor verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en aangeeft *“militaire problemen”* te vrezen, zoals in casu, had de gemachtigde kunnen onderzoeken of verzoeker tot een groep zou kunnen behoren die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen. Hoe dan ook betreft het betoog van verweerder dienaangaande een a posteriori motivering.

Het EHRM heeft, zoals verzoeker terecht aanhaalt, al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift dienaangaande terecht naar de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 Asalya t. Turkije van het EHRM. Het is niet aan de Raad om te raden naar welk land de gemachtigde nu beoogt verzoeker te verwijderen. Hij kan op die manier geen effectief rechtsmiddel bieden zoals vereist op grond van artikel 13 van het EVRM.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM (procedurele luik) is gegrond.

De besproken onderdelen van het enig middel zijn in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES